

Z památného místa.

Prádelnové vzpomínka. - Podává K. Mušák.

Byli jsme se soudruhem Vojanem již 14 dní na cestách. "Svoji" šumavu měli jsme už za sebou a tak blažení vědomím, že místo zapřesných lesů a skal divadelních kulis máme pořád ještě kolem sebe do šlité i dálky rozestřenou kulisu opravdové přírody, octli jsme se jednoho večera v Třeboni.

Do konce prázdnin zbýval ještě nějaký den. A při dobrém pivu odbyvána tu porada, v kterou stranu máme vytrhnouti zejtra. Na, kamž jít, než do Borovany a na Trocnov, do rodiště nejpopulárnějšího hrdiny českého historického dramatu!

Nejzdáli jsme tehdy, bylo to před pět lety, ještě na kole, ale poznati rodiště slepého vůdce Táborů nás tak vábilo, že nás čtyři, pět hodin pěšího pochodu ve slušném úpalu nikterak neodstrašilo.

Tedy ráno na cestu... Kolem nedlouhého stromofadí u samé Třeboně a malého lesíka někde uprostřed cesty, šlo to až plně čtyři hodiny po silnici jako papír bílý, vyprahlý, sotva že místy drobnými, chudolistými stromky vřoubené.

Hladi ová i živní uždili jsme konečně k polednímu a naivně před sebou cíl své cesty: Městčko Borovany!

Na náměstí nebylo človíčka. Jen socha hrdinného slepce stála tu jako na strážii uprostřed prostanství. Naproti na východní straně útluný zámek zdá se zvíati unavené návštěvnicku do hostiného ostra. Odolali jsme provázku pokušení a poklonivše se kamennému obrazu velkého reka, zaměřili jsme do hospody, která se nám z přitomných zdála nejlepší.

Vatoupí-li hladový do hostince, nebyvá, jak víte, na rozpacích o způsob, jak zahájit konverzacii. Také my jsme nebyli.

"Máte-li co k jídlu?" "Nemáme," - zněla zdrcující odpověď.

"Ale snad se dá něco pořídit, že?" "Proč ne, uvaříme dušenici!" "Co je dušenice?" "Hovězí, dušená!" "Dobrá, tedy dušenici a zatím nějaké pivo" - objednávalo tónem člověka, který není zvyklým se mýlit. Leč, uveji!

Ubožák! Být tak farářem! Jméno Národního divadla bylo nám umlým poutníkem jisté vynoslo pozvání k dobrému stolu na borovaně faze.

Alle uznaní měl dobrý muž přece. Četl nám patřně hrozno na tvářích sklámáť.

"Zde je těžko co dostat," pokračoval ihned, "obzvláště tento četnými přáteli svými na nádraží plzeňském odjeli naši čeští pěvci, sružení v "Odbor Hlaholu", na uměleckou pouť. Nadšení, které bylo jim po celá léta vodítkem při rozsáhlých přípravách pro tento podnik, toto nadšení provázelo je až do vozů, které nesly je z domoviny. Čím více blížili se cizí půdě, tím více ustupovalo nadšení klidným úvahám a depresce cestovní únavy spůsobila, že chvílemi připomenuli si velikou zodpovědnost před národem, jehož zpěv samojedni odvízáli se na dvou mezinárodních zápasech pěveckých reprezentováni.

Věděli, že celý vzdělaný svět s napjetím očekává výsledek zápasu, kde podstoupí boj elitní pěvecké sbory všech zemí.

V pátek dne 20. července o 6 hodině večer přibýla tedy naše umělecká družina do Bruselu, krásného města sympatické Belgie, jejíž historie má mnoho podobnosti s historií vlastní naší. Vše bylo jim tu tak přibuzné - že i stará nálada se vracíla.

Na nádraží čekalo plzeňské pěvce milé překvapení. Členstvo "Société Royale des arts et métiers" se tu shromáždilo, aby své cizokrajné druhy pěvecké pozdravilo. Současné přišli též členové odboru, již dříve do Bruselu zavítali, pp. Kubeš, Beneš, Tichý.

Naši pěvci po srdečném uvítání svými belgickými kolegy odebrali se do hotelu a po krátkém odpočinku do spolkových místností pěvecké společnosti, kde je oficiálně uvítal prezident pan Albert de Ro velice srdečnou řečí, kterou členstvu odboru stlumočil pan prof. Kubeš. Jmenem odboru odpověděl rovněž srdečnými slovy důk pan Karel Lang.

Po té byli naši pěvci výborem společnosti vyčastováni. V dík za to odpověděli zapřením svého hesla, kteréž belgicti pěvci nadšeným potleskem provázeli. Průběhem volné zábavy učinil učitel pan Tichý, člen odboru, návrh, aby "Hlahol plzeňský" věnoval společnosti obraz náeho mistra Bedřicha Smetany a požádal výbor společnosti, aby ho v místnosti své mezi ostatní mistry hudby zavesil. Návrh byl přijat s nadšením.

Průběhem večera utvrdil se nelicézní upřímný a přátelský poměr mezi pěvci belgickými a českými. Druhého dne (v sobotu) na vezení bylo uspořádáno slavnostní přijetí zúčastněných pěveckých jednot purkmistrem a městskou radou v Bruselu. Za tou příležitostí uspořádán průvod slavnostní, jehož zúčastnilo se 40 spolků. Členstvo "Odboru" bylo předmětem zvláštní pozornosti obecenstva. Před "Odborem" byla nesená standarda s nápisem "Odbor Hlaholu, Plzeň, Boheme."

Zápasisti osvědčili, zdali jeho sebevedení, které vedlo jej na tuto pouť, bylo oprávněno.

Pěvecké zápasy konaly se v síle královské společnosti nmlčkové. Je to nejaktivnější sál v celém Bruselu. Král belgický dostavuje se častěji ku koncertům. Naši pěvci musili zpívat podle laďení, které bylo všem spolkům předepsáno. V sále bylo shromážděno přetěně obecenstvo z předních vrstev brusselských. Sbor soudců zaujal místo u zvláštního zeleného stolu. Když "Odbor" zapěl výbornou Křížkovskou "Utonulou", bylo znáti, že skladba i její přednes působily na čas, a rozmysliv se chvíli, dodal: "Poďte, dovedu vás na poštu! Snad vám tam něco uvaří!"

Dovedl nás do kupeckého krámcu, jenž byl zároveň postou a hoštince a požádal hospodyní, mže-li nějak hladových a usých cizinců se ujmouti.

"No, něco se najde," pravila hodná pani, "máme ještě malý soudek piva, načnu jej tedy." "A dejte mi také sklenku," na to velebniček, "ať si připiju s pány od Národního divadla!"

Pani hostinská a poštmistrová zároveň, vlastnoručně z jakéhosi sklípka přivalila soudek, navrála a pomoci sklenek náosky naplnila sklenici pro velebného pána, jenž s chutí jí vyprázdnil.

Měl jsem žízeň, že bych byl okamžitě soudek sám vypil, ale soudruhu Vojanovi nezdál se tento jhočeský způsob čepování dost po chuti.

"Buďte tak hodná, nemáte víno?" obrátil náhle těč.

"Oh ano, dám vám dobré rakouské, a k jídlu udělám vám vačička na másle, jidámho nemám." "S radostí vezmeme za vděk!"

Hodného průvodce velebničku volala povinnost, rozloučil se s námi, ještě nás doporučil:

"Pani poštmistrová bude tak hodná, ukáže vám cestu na Trocnov - a až půjdete zpět, pánové, nezapomeňte se též podívat na zdejší zámekský park. S bohem, a pozdravuje Prahu!" Státní vykračoval v ohromném vedru do vzdálené vesnické školy.

Zasedli jsme v malém pokojíku ke stolu, chutě pojedíce z velice mísy vačička a přikrajující se z ohromného staročeského pecnu, zapjeli jsme chuť vínem.

"Po jidě mohou se pánové posadit za humna na trávu," radila matersky pani hostinská, "až slunce přestane pražit, bude času dost na cestu."

Dovedla nás za stodolu, ukazují červenou stěchu v pozadí z lesů vyukající.

"To je Trocnov!" pravila, "je tam asi tři čtvrti hodiny odtud, až se vrátíte, uvařím kávu."

Pohovleši si na měkkém trávníku, vydali jsme se k cíli naší cesty.

Nebylo lze zbloudit, cesta vedla přímo, pece zepatli jsme se voláčka, jenž jej po vozové cestě proti nám, jdeme-li dobře k místu, kde narodil se Žižka.

"Dobře - a tužy po té cestě nesli ho ke křtu," povídal s vážností a jistotou zařité pravdy.

V lese na krásné myšince za malým potůčkem vystoupil před námi panský dvorec.

Žádný pomník? Někjaká pamětní deska? "Není. Dříve stála zde kaplička, ale ta shořela." "Shořela?" "Blesk ji zapálil, protože se zde narodil Žižka." "Kdo ti to řekl?" "Já to slyšela."

Ne tuze povznesení vraceli jsme se od památného místa.

V Borovanech za spěchu k nádraží vzpomněli jsme si na radu velebničkovu, abychom se neopomenuli podívat do zámekského parku. Byla to vlastně jen velká zahrada.

Hned u vchodu přicházela nám vsmět mladá dáma, zřejmě východní rýš. Požádali jsme za dovolení prohlédnouti si "park".

Milky bylo nám udučeno. Několi kroků od vchodu byla skalina růžových keřů. Na každém malá tabulka se jmenem růže. - Přikročili jsme k prvnímu, ohromnému, opravdu nadhěrnému květu.

Přitel Vojan vezme tabulku do ruky a čte: "Nathaniel Rothschild."

Mnoho jsme se neomeškávali v borovaněm parku.

Jen na nádraží ještě na okamžik upoutá ostřeji náš pozornost. - Oznamuje tu totiž veliký nápis světu, že Borovany jmenují se po německu: "Forbes"!

Fínové. Finský pavillon v "ulici nádě" na pařížské výstavě, tak originální obsahem i formou, jež pěkná ukázka, jak se uvádí malý kulturní národ zvědavému světu na pamětnou. Také skupina finských mistrů v ruském oddílu paláce umění svědčí o uvědoměném postupu všemi směry. Ale ani tím se Fínové ještě nespokojili. K obdobi výstavnímu vydali zároveň pěkné dílo literární, společnou práci finských spisovatelů a umělců, předvádějící čtenástvu veliký rozmach národního ducha i práce finské v minulém právě století. Světoběžná, žádostivá skutěného poučení, jež na putoučské výstavě dal se upoutatí osobitým zjevem výstavy finské, nachází v knize pěknou příležitost, doplniti živé dojmy, zde nabytí, žádoucím vřoubením blízkých vědomostí.

Jeden z nejnepřeměnnějších případů... vymknutí, zvláště pak, když spojeno jest to s otlačením. Nejlepší prostředkem k vyhojení obou jest použití St. Jacob's Oel, kterýmž docílí se vyhojení rychlého.

Tak je Finsko zaslíbená země poesie, kde básníci pějící lidu a život lidu nerozeznatelně se opět rozplývají v báseň. ... Obracíte se zájmem ve výstavni knize a mané vám napadá nejboučká pravda, že proto ještě nejsou divy odklizeny se světa, když o nich lidé nevědí!

Zachránili mu děcko. "Mé děčko trpělo hrozno prájmem a nemohli jsme jej pomocí lékařskou vyléčiti a co poslední prostředek zkusil jsem Chamberlain's Colic, Cholera & Diarrhoea Remedy", praví p. J. H. Doak z Williams, Ore. "Jest mi s potěšením říci, že poskytl okamžitě úlevu a úplného vyléčení." Na prodej u všech lékárník.

ADRESAŘ SPOLKŮ Česko-Slov. Dělnické Podpor. Jednoty pro severskopán státy: Minnesota, Iowa, Wisconsin, Nebraska a obě Dakoty. Hlavní Jednota v Montgomery Minn.

MKT Kansas, Indianécké území, Texasu, Mexiku a na Pacifické pobřeží. Nejlépe dráha do všech míst.

Rychlý účinek při všech chorobách krevních a kožních čini SEVERŮV KRVĚČISTITEL nejlépe známým lékem; čistí krev úplně a silně celý tělo. Cena \$1.00.

Dámy trpící různými nepravidelnostmi, SEVERŮV REGULATOR, Ženských Nemoci vždy vyléčí. Knihačky o těchto nemocích a každé láhve. \$1.00.

Laciné výtětné ceny do Colorado ve dnech 18. a 20. června. Dr. L. H. SIXTA, český lékař, SCHUYLER, NEBR. Přijímá se na Pokrok Západu, pouze za 50.